

ПЕТРІВ Вадим Вікторович (23. 02. 1960, м. Шостка Сумської обл.) — живописець, графік. Чоловік *Т. Пліски*. Член НСХУ (1988). Закінчив Харківське художнє училище (1979), Харківський художньо-промисловий інститут (1984; викладачі *О. Хмельницький, Л. Чернов, Є. Биков, Л. Щербак*). Працював викладачем живопису в Харківському художньому училищі (1984—87); Художньому фонді України (1987—92). Творчість митця позначена рисами філософського та концептуального спрямування й неоавангардного нахилу; він майстер вишуканої фантазії та суворої формопластики. Поєднує прийоми оновленого живописного конструктивізму й супрематизму. Мистецькі рефлексії розгорнуті навколо екзистенційних проблем, пластичної фіксації станів життя людини, урбаністичних футуристичних візій, соціальної проблематики. Роботи сповнені відчуттям досконалості просторового рішення та монументалістських можливостей сучасного живопису. Цьому сприяє введення в урбаністичний пейзаж, тематичну композицію, візію-фантазію незвичних для живопису концептуальних деталей, кадрованість, фрагментованість, динамізм пластичної форми та довершеність рисунку. Автор ілюстрацій до поеми «Божественна комедія» Данте (2002), романів «Пригоди Ромбінона Крузо» Д. Дефо (2004) та «Собор Паризької

Богоматері» В. Гюго (2007). Учасник регіональних, всеукраїнських, міжнародних мистецьких виставок від 1985. Брав участь у виставках неофіційного мистецтва в Харкові (1989—91). Персональні — у Харкові (1994, 1997, 1999, 2002—03, 2014, 2016, 2021, 2025), Києві (1997, 2000, 2011, 2015—16, 2018—19). Про творчість П. знято 4 документальні фільми (1994, 1997, 2003, 2015). Деякі роботи зберігають у зібранні Міністерства культури та інформаційної політики України, Національному музеї Т. Шевченка, Музеї сучасного мистецтва України (усі — Київ), Харківських художньому музеї та муніципальній галереї, Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків (Луцьк), Художньому музеї Зіммерлі (м. Нью-Брансвік, штат Нью-Джерсі, США; збірка Н. Доджа).

Основні твори

графіка — «Фігура з черепом», «Портрет» (обидва — 1983), «Натюрморт зі свинячою головою» (1991); серії — «Пейзажі Високого» (2011), «Подорожні» (2016); живопис — «Шлях», «Злива», «Вечори на Загреблівці» (1987), «Вулиця перемоги» (1989), «Паром», «Базарна площа», «Сільський мотив», «Концерт» (усі —1990—91), «Квітуче дерево» (1993), «Час зникає» (1994), «Похилена фігура» (1996), «Зоряний амфітеатр» (1998), «Повернення Героя», «Лірник» (обидва — 2002); триптихи — «Майдан» (2021), «Анатомія українського відродження» (2022); об'єкти — «Пальці» (1999), «Знайдені речі» (2014), «Ластівка» (2015).

Рекомендована література

1. Сапеляк С. Творчий акт як доля. Журбопис. Х., 1995;
2. Вадим Петров. Живопис: Каталог творів. Х., 2003;
3. Вадим Петров. «Собор». Живопис, графіка: Альбом. Х., 2012;
4. В. Петров. Мистецька мапа України. Х.; К., 2013;
5. Коваль О. «Житець малярства»: харківський «вектор» Вадима Петрова // Образотворче мистецтво. 2025. № 1—2.

О. В. Коваль

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Петров Вадим Вікторович / О. В. Коваль // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891648>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).